

kunnu líkjust einum fólki ella einum fugli ella, um so skal vera, einum træi ella einum borði.

Og títt og ofta spældu teir eina náttina fyrri og aðra eftir teir vakrastu sjónleikar fyrri Ofelíu. Og hon teskaði teimum orðini, so at teir ikki mistu burtur.

Men um dagarnar buðu teir allir - allir utan hennara egni sjálvandi - í lítlu hondtaskuni hjá Ofelíu. Já, tá ið tað er tað, teir vilja, so kunnu skuggar gera seg ógvuliga smáar.

Eingin annar fekk nakrantíð teir mongu skuggarnar hjá Ofelíu at siggja, men fleiri høvdu varhugan av, at okkurt óvanligt var á vási hjá henni. Og óvanlig fyrbrigdi dáma ikki fólki. "Handa gamla er nú nakað lögín," søgdu tey, tá ið hon ikki hoyrði. "Vit skuldu heldur fingið hana á okkurt røktarheim, har hon kundi verið í góðum hondum."

Og onnur søgdu: "Hon er vist ikki heilt rættisiktað. Eingin kann vita, hvat hon kann finna uppá at gera."

Og øll gingu umvegir fyrri ikki at mæta henni.

Til endans kom tann maðurin, ið átti húsini, har Ofelia hevði sít líta kamar, og segði: "Tíverri verða tygum framyvir noyð at gjalda dupult so høga húsaleigu sum nú."

Tað hevði Ofelia ikki ráð til.

"So er tað nokk best, at tygum fara," segði verturin, "hóast eg má siga, at tað ger mær ilt fyrri tygum."

So pakkaði Ofelia alt, hon átti, í eitt lítið kuffert - tað var jú ikki so nógv - og fór sín veg. Hon keypti sær ferðaseðil við tokinum og koyrði so út í ta víðu verð utan nakað mál ella mið.

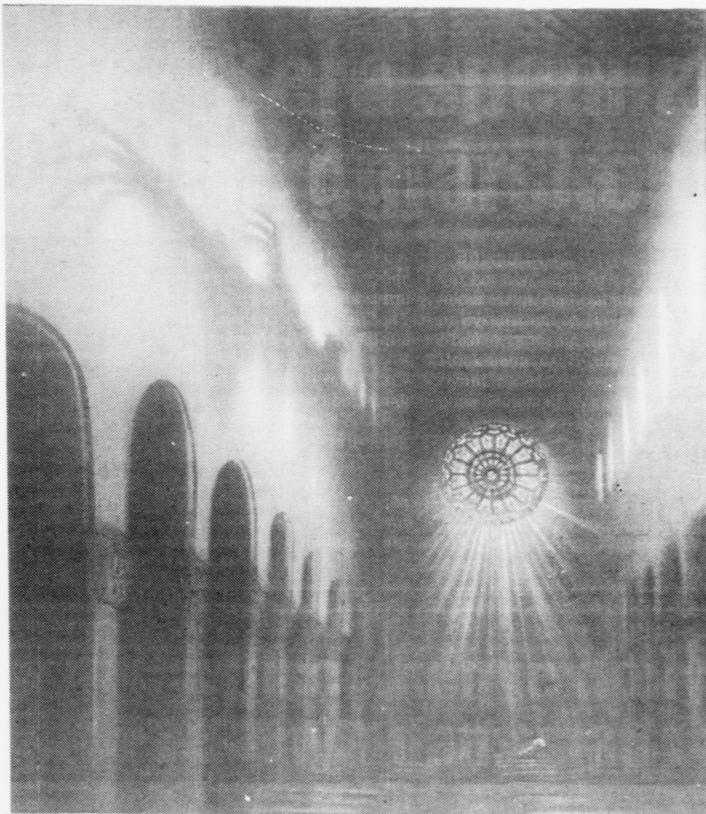
Tá ið hon var komin nóg langt burtur, fór hon úr tokinum og víðari til gongu. Hon bar kuffertið í aðrari hondini, og í hinari hevði hon hondtaskuna við øllum skuggunum.

Hon gekk ógvuliga leingi.

At enda kom Ofelia út til strondina; so slapp hon ikki longur.

Tí setti hon seg har við sjóvarmálan at hvíla seg, og har sovnaði hon. Allir skuggarnir krupu upp úr taskuni og stillaðu seg í runding utan um hana, meðan teir skiftu orð um, hvat nú mundi fara at henda.

"Uppá ein máta er hetta jú okkara skyld," søgdu teir, "at Ofelia er komin í hesa

støðu. Hon hevur hjálpt okkum, og nú megu vit royna at hjálpa henni. Vit hava jú allir lært nakað av henni, og kanska kunnu vit brúka tað, so vit fáa hjálpt henni."

Og tá ið Ofelia vaknaði, greiddu teir henni frá sínum ætlanum.

"Á dú!" segði Ofelia, "hatta var sanniliga fitt av tykkum."

Tá ið tey komu til eina lítla bygd, tók hon eitt hvítt lak upp úr kuffertinum og hongdi tað upp millum tvey snóratrø. Straks fóru skuggarnir at spæla teir sjónleikar, sum Ofelia hevði lært teir. Og hon sat sjálf aftan fyrri lakið og teskaði skaldanna vøkru orð til teirra, so at teir ikki mistu burtur í spælinum. Fyrst komu nøkur forvitin børn og hugdu, men út móti kvøldi komu eisini nøkur vaksin, og tá ið sjónleikurin var av, létu tey øll nøkur oyru fyrri at hava sæð ta sjaldsomu framförluna.

Og nú fór Ofelia at ferðast bygd úr bygd og pláss av pláss, og skuggar hennara umskapaðu seg til kongar og íspeglar, til edlar jomfrúr, til brasin ross, til gandakallar og blomstur, alt eftir hvørjum tørur var á.

Fólk tustu til og hugdu

at og tey læðu og grótu. Skjótt var Ofelia viðagutin, og tá ið hon kom til ein nýggjan stað, bíðaðu øll spent eftir framförluni, tí slíkt hevði ongin sæð fyrr. Áskoðararnir klappaðu hugtiknir, og øll guldu eitt sindur afturfyrri, summi meir, summi minni.

Tá ið ein tíð var umliðin, hevði Ofelia spart sær so mikið av peningi saman, at hon kundi keypa sær ein lítlan gamlan bil. Hon fekk ein listamann at mála hann í nógvum litum, og á báðum síðunum stóð við stórum bókstavum:

SKUGGALEIKHÚSIÐ HJÁ OFELÍU

So koyrði hon út í ta stóru og víðu verð við bili sínum, og skuggarnir komu við.

Her kundi søgan væl endast, men tað ger hon ikki kortini.

Tí ein dagin, tá ið Ofelia var áleiðis í bili sínum, brast kavarok á, og hon rendi seg fasta í eina fonn. Og við eitt stóð ein risastórur skuggi fyrri henni, og tann skuggin var nógv myrkari enn allir hinir tilsamans.

"Ert tú eisini ein av teimum, sum eingin vil vita av?" spurdi hon.

"Ja," svaraði skuggin sáttliga, "tað skuldi eg

við mær?" spurdi Ofelia.

"Hevði tú viljað havi meg hjá tær eisini?" spurdi tann stóri skuggin og fôrkaði seg nærri.

"Ja, eg havi fleiri enn nokk frammanundan," segði tann gamla gentan, "men tú skalt jú eisini hava onkunstaðni at vera." "Vilt tú ikki fyrst hoyra, hvussu eg eiti?" spurdi skuggin.

"Jú, hvussu eitur tú?"

"Tey kalla meg Deyðan."

Nú var ein long tøg.

"Og vilt tú so kortini taka meg til tín?" spurdi skuggin blíðliga umsið.

"Ja," segði Ofelia, "kom tú bara."

So umfevndi tann stóri kaldi skuggin hana, og alt utanum hana gjørdist myrkt. Men við eitt var tað, sum fekk hon spildurnýggj eygu, ung og klár, ikki longur gomul og nærsýnd. Og henni tørvaði ongar brillur til at siggja, hvar hon var.

Hon stóð framman fyrri Himmalsins portur, og rundan um hana stóð ein heilur riðil av undursomum skapningum í litføgrum klæðum og læðu móti henni.

"Sigið mær, hvørji eru tit?" spurdi Ofelia.

"Kennir tú okkum ikki

aftur?" søgdu tey. "Vit eru allir teir heimleysu skuggarnir, tú hevur tikið tær av. Nú eru vit endurloystir og noyðast ikki longur at fjakka um."

Himmalsins portur fór upp á víðan vegg, og teir lýsandi skapningarnir trinu innar og leiddu lítlu gomlu Ofelíu við sær mitt í skaranum. Teir fylgdu henni til eina prýðiliga borg, sum hon skjótt sá var hitt vakrasta og stórbærasta leikhúsið, hon kundi hugsað sær.

Oman fyrri dyrnar stóð við stórum gullbókstavum:

LJÓSLEIKHÚSIÐ HJÁ OFELÍU

Og síðani tá hava tey leikað har, og við skaldanna vøkru orðum víst einglunum lagnu menniskjanna. Og tað málið skilja eisini einglarnir, sum soleiðis fáa at frætta, hvussu ússaligt og hvussu frálíkt, hvussu tungt og hvussu stuttligt tað er at vera menniskja og búgva á jørdini.

Og Ofelia teskar orðini til sínar leikarar, so teir ikki missa burtur. Og so sigst annars eisini, at sjálvur hin góði Gud við hvørt kemur at hyggja at og lurta. Men tað er nú eingin, ið veit tað við vissu.

meint, at tú kundi sagt."

"Vilt tú so eisini koma

